Sąd Kościoła

WPROWADZENIE

„Albowiem my wszyscy musimy stanąć przed sądem Chrystusowym, aby każdy odebrał zapłatę za uczynki swoje, dokonane w ciele, dobre czy złe” (*2* Kor. 5:10).

Pojęcie „sąd” występuje w Biblii dość często i jest integralną częścią teologii biblijnej. Znaczenie wyrazów greckich, które przełożono na „sąd” jest szersze, niż wynikałoby z czytania Biblii. Sąd w odniesieniu do Kościoła można rozpatrywać w stosunku do każdego z jego członków, lub do całości. Czasem Biblia mówi o sądzeniu przez Kościół świata lub aniołów. To różnorakie zastosowanie pojęcia „sąd” jest przedmiotem naszych rozważań.

ZNACZENIE SŁOWA „SĄD”

Słowo „sąd” jest przełożone z greckich słów „krino”, „krisis”, i „krima”.

„Krino” – 'oddzielić, odróżnić, porozdzielać, rozstrzygać, rozsądzać, wydać sąd, być sędzią (w zawodach), rozstrzygać, coś wyjaśniać, pytać, badać’. Znaczenie biblijne słowa „krino” to przede wszystkim: 'pytać, badać, oskarżać, potępić’ i ma zastosowanie do prób i doświadczeń.

„Krisis (kriseos)” – 'sąd, śledztwo, proces, sprawa sądowa, zasądzenie’. W Biblii ma znaczenie przede wszystkim próby zakończonej decyzją, wyrokiem.

„Krima (krimatos)” – 'uchwała, potępienie, skazanie, surowy wyrok’. W Biblii występuje przede wszystkim jako ostateczna decyzja, już bez dochodzenia i prób. Wszystkie pojęcia greckie mają również znaczenie „potępienia”, „skazania”.

SĄD KOŚCIOŁA

Zasadę sądu w odniesieniu do Kościoła jako całości można rozumieć w podanych wyżej trzech znaczeniach: próby i doświadczenia Kościoła w ciągu Wieku Ewangelii, podzielonego na 7 okresów (Obj. 2:1 – 3:22), z których każdy miał swój początek, rozwój i zakończenie (krino i krisis), ale ostatecznym rozstrzygnięciem będzie wzbudzenie (krima). Niezależnie od podanego schematu możemy zauważyć, że ostatnie poselstwo Kościoła (Obj. 14:9-10) będzie szczególnym kryzysem w jego wyborze i uwielbieniu. Święty Piotr (1 Piotra 4:17) mówi o sądzie (krima) jako o ostatecznym wyroku, który okazany ma być na Domu Bożym, jako całości, chociaż i tu widzi poszczególnych członków. Święty Piotr mówi o „stosownej porze” (gr. kairos), czasie właściwym do rozpoczęcia sądu, decyzji. Jest to szersze spojrzenie niż by pozornie wyglądało. Myśl tu zawarta zda się mówić o czasie, gdy okup jest złożony, Pan uwielbiony, fundamenty Kościoła (Pan i apostołowie) założone.

Omawiany werset sugeruje nam pewien porządek – najpierw staną przed sądem Chrystusowym ci, którzy wierzą Ewangelii, a potem, tj. w Tysiącleciu, ci, którzy są teraz jej nieposłuszni. Boża decyzja odnosi się do Kościoła jako całości i każdego z osobna. Jeśli zaparcie samego siebie i wierna służba z trudnością wystarczą do zbawienia, *„bezbożny i grzesznik gdzież sie znajdą?”* (wiersz 18). Werset ten (18) jest ogólną zasadą i słowo „sprawiedliwy” należy odnieść również do sprawiedliwych przyszłego wieku. Po prostu, pokazana jest tu surowość sądu Bożego – Bożej decyzji, uchwały; nawet więcej – Bożej bezwzględnej sprawiedliwości. Kryzys w historii Kościoła, pokazany jest w napomnieniach Pana, zawartych w siedmiu listach skierowanych do siedmiu zborów w księdze Objawienia. Jest to opis najpełniejszy, rozliczający poszczególne fazy rozwoju Kościoła Bożego aż po dzisiejszy dzień (okres Laodycei). Objawiciel (Obj. 2:5-26 i 3:2-22) opisuje zarzuty, niedociągnięcia i grzechy, oraz zwycięstwa Kościoła podczas jego kryzysów.

INDYWIDUALNY SĄD CZŁONKÓW KOŚCIOŁA

Po ofiarowaniu się każdy człowiek jest na sądzie -”krino” tj. na próbie. Doświadczenia i cierpienia mają na celu ukształtowanie jego charakteru. Przed śmiercią (ofiarniczą) przechodzimy przez próby, które mają być podstawą decyzji, ostatecznego wyroku, inaczej mówiąc, doświadczenia i próby zakończonej ostatecznym wyrokiem, tj. kryzysem (gr. krisis). Należy stwierdzić, że każdy członek Kościoła może „kryzys” przeżywać różnie – jedni spokojnie (wcześniej będąc przygotowani na śmierć), inni w cierpieniach i boleściach, jeszcze inni będąc doświadczani przez zły świat. Tylko Bóg czytający serca może wiedzieć o dokończeniu ofiary.

Ostatnim etapem sądu jest decyzja, która dla „zwycięzców” oznacza wzbudzenie, dla odpadłych – drugą śmierć, a jeszcze dla innych stan „duchowych sług” – zaliczenie do Wielkiego Grona (Obj. 7:9). Jest to sąd w znaczeniu „krima”.

PRZEGLĄD WERSETÓW BIBLIJNYCH

Biblia używa wielokrotnie słowa „sąd”. Omówmy niektóre z nich.

(Mat. 19:28): *„I będziecie sądzić* (krinontes) *dwanaście pokoleń izraelskich””.* Izrael, tu symbolizujący całą ludzkość, będzie sądzony (próbowany, doświadczany) przez uwielbiony Kościół (Łuk. 22:30).

(1 Kor. 6:2,3) „... *święci świat sądzić* (krinousin) *będą?., wy świat sądzić* (krinetai) *będziecie..;.* osądzać (kriterion) sprawy pomniejsze? (3)... *aniołów sądzić* (krinoumen) *będziemy?”* Zauważmy, że sąd aniołów (upadłych) może być rozumiany dwojako: (1) przez danie przykładu podczas wyboru Kościoła, (2) przez potępienie – jako ciało Króla – Sędziego.

(1 Jana 4:17): „... dzień sądu (kriseos)” – dzień kryzysu. Jest to dzień „gniewu Bożego”. Zabranie Kościoła będzie początkiem wielkiego ucisku, nazwanego tutaj Dniem Sądu.

(1 Tym. 5:24): „...*i bywają osądzane* (eis krisin)”. Grzechy niektórych się ujawniają i są podstawą stwierdzenia, iż kryzysu nie przeszli zwycięsko. Decyzja należy do Boga (por. Hebr. 6:4-6 i 10:29-31).

(Hebr. 10:27): „. *oczekiwanie sądu* (kriseos) *i żar ognia „*. Koniec tych, co nie zwyciężą w kryzysie, będzie straszny. Kryzys oznacza doświadczenia zakończone wyrokiem.

(Jan 5:22): *„Bo i Ojciec nikogo nie sądzi* (krinei), *lecz wszelki sąd* (ten krisin) *przekazał Synowi”.* Proszę zwrócić uwagę na rodzajnik przed słowem „sąd”. Może to oznaczać sąd jako instytucję, a dodając słowo „wszelki” podkreśla nieograniczoność prawa sądzenia. Cała władza sądownicza jest w rękach Chrystusa Pana. (Hebr. 4.10): Bóg odpoczął od spraw swoich, przekazując dzieła w ręce Syna. O ścisłej zgodności działania Ojca i Syna mówi sam Pan (Jan 5:17-22; Mat. 28:18).

(Dzieje Ap. 13:46): *„uważacie* (krinete) *się za niegodnych”.* Rozsądzenie wartości należy do nas samych i do wszystkich ludzi. Decyzję co do uznania głoszonych wartości możemy nazwać „ludzkim sądem”.

(1 Kor. 11:31-32): *„Bo gdybyście sami siebie osądzali* (diekrinomen), *nie podlegalibyście sądowi* (ekrino-mertha)”. Krytyczne spojrzenie na własne postępowanie pozwoli uniknąć potąpienia przez nieprzyjazne otoczenie. *„Gdy zas jesteśmy sądzeni* (krinomenoi) *przez Pana”,* doświadczenia i próby pod Pańską kontrolą mają nas uchronić od potępienia (katakrithomen – koniec wiersza 32). Nauka ta jest pokazana w cierpieniu Hijoba (Ijoba 33-29-30).

(1 Kor. 5:3): „ .*już osądziłem* (ede kekrika) *tego „. „ Czy moją rzeczą jest sądzić* (krinein) *tych, którzy są poza zborem? Czy to nie wasza rzecz sądzić* (krinete) *raczej tych, którzy są w zborze „.*

Szczególne uprawnienia apostoła do wydania sądu, nawet „ *choć nie obecny był ciałem” ,* odnoszą się raczej do grzechów jawnych, co do których nie było wątpliwości (współżycie z żoną ojca – macochą). Lecz ogólną zasadą apostoła było powierzanie sądów miejscowemu zborowi (w. 12). Należy zauważyć, że apostoł mówi o tych, co są „na zewnątrz” – poza zborem. Nie używa tu słowa „ekklesia”. Również w wierszu 13 używa słowa „krinei”, które zawsze oznacza 'rozsądzanie, badanie, osądzanie’ – nigdy zaś ostatecznej decyzji (krima). Cała fraza z 1 Listu do Koryntian (1 Kor. 5:1 do 6:11) na przykładzie konkretnego grzechu – wszeteczeństwa, normuje sprawy zborowe, ustala hierarchię zagadnień, które są w kompetencji Kościoła. Konkretnie określa zbiorowość Kościoła – wy w imieniu Pana Jezusa i duch mój z mocą Pana naszego. Jest tu też miejsce na odpowiedzialność apostoła za Kościół, za jego czystość w obliczu Boga. W innym miejscu apostoł stwierdza, że wybór apostołów, proroków, ewangelistów, pasterzy i nauczycieli należy do Pana (Efezj. 4:11,12). W ten sposób kształtuje się jedność Kościoła – Pan, apostołowie i zbory. W szerszym zakresie tę jedność pokazuje apostoł w 8 rozdziale 1 Lisu do Koryntian (1 Kor. 8:6). Sięga ona od Jedynego Boga aż po członków Kościoła.

(Mat. *7:1,2*): *„Nie sądźcie* (krinete), *abyście nie byli sądzeni* (krithete – oba wyrazy pochodzą od krino). *„Albowiem, jakim sądem* (krimati) *sądzicie* (krinete), *takim was osądzą* (krithesesthe)”. W wierszu pierwszym zawarta jest zasada pokazana w modlitwie Pańskiej: *„i odpuść nam nasze winy, jak i my odpuszczamy”’,* dotycząca osądzania postępków innych, w tym i krzywdzących plotek oraz potępiania. Werset drugi ma już zniszczenie „krima” – uchwała, wyrok lub norma prawna, według której można mierzyć postępki innych. Jest tu pokazana zasada „miecza dwustronniesiecznego”. Uniesiony miecz najpierw mierzy w nas samych, potem w kierunku wroga.

(Rzym. 14:10): „Ty zaś, *czemu osądzasz* (krineis) *swego brata,* (...) *staniemy przed sądem Bożym”.* Powściągliwość w mówieniu o innych jest tu szczególnie zalecana. (Rzym 14:13): *„Nie osądzajmy* (krinomen)...„. Zasady postępowania w zborze podaje Pan (Mat. 18:15-18).

(Obj. 20:4) – prawo sądu (krima). Skompletowany i uwielbiony Kościół Chrystusowy otrzyma prawo decyzji i wydawania uchwał dla narodów.

SĄD BOŻY

W innym jeszcze znaczeniu Biblia używa słowa „sąd

Boży” – w znaczeniu trybuny sądowej i stosuje słowa „to bemati tou Theos”. „Bemati” oznacza podwyższenie, trybunę, siedzenie sędziów w starożytnym Rzymie. Nie było to tylko zwyczajnym udogodnieniem dla sędziów, lecz oznaczało także niezależność sędziego, jego wyższy stopień społeczny.

W naszym tytułowym wersecie (2 Kor. 5:10) apostoł użył słów greckich: „tou bematos Chrystou”, co zostało przełożone na „sąd Chrystusowy” (NP) lub „sądowa stolica Chrystusowa” (BGd). Biblia Poznańska przekłada na „trybunał Chrystusowy”, podobnie i Biblia Tysiąclecia. Jan Ewangelista opisując osądzenie Jezusa, mówi, że Piłat zasiadł na „krześle sędziowskim”, używając słowa „bematos”. W Dziejach Apostolskich św. Łukasz mówi, że Herod zasiadł na „tronie” (tou bematos), będącym na pewno krzesłem sędziowskim (Dzieje Ap. 12:21). Słowo „bematos” użyte jest także w innych miejscach (Mat. 27:19, Dzieje Ap. 18:16-17). W powszechnym znaczeniu tronu Bożego Biblia używa greckiego słowa „thronos” i rzadko tylko „kathedras” (Mat. 23:2) – katedra, w znaczeniu katedry na uniwersytecie, mając na myśli nauczycielski urząd Mojżeszowy.

PASTERZ

W teologii biblijnej zależność prawna jest pokazana w zestawieniu: pasterz – owce. Już psalmista mówi, że jego pasterzem jest Jahwe (Psalm 23:1). Nasz Pan mówi, że On jest dobrym pasterzem (Jan 10:14-15) i z woli samego Boga. Święty Piotr starszych nazywa pasterzami, zaś Jezusa – Arcypasterzem (1 Piotra 5:1-4). Musimy jednak pamiętać, że omawiane wersety wskazują na obrończe zasady pasterstwa, co wcale nie oznacza braku cech sądowniczych. Prorok Ezechiel (Ezech. 34:17) mówi, że sam Jahwe rozsądzi między owcami, co Septuaginta oddaje przez „diakrino”. Kij pasterza służy nie tylko do odpędzania dzikich zwierząt, lecz i do karcenia własnych owiec.

MYŚL KOŃCOWA

Zapewne, nie wszystkie miejsca Biblii ze słowem „sąd” zostały omówione, ale nie było to celem tego artykułu. Przypomnienie znaczenia tego słowa, wielekroć użytego w Biblii, potrzebne jest przede wszystkim do pobudzenia naszej odpowiedzialności wobec Wielkiego Sędziego, Boga – Jahwe.

Bolesław Wyłuda
R-
„Straż”